

TESLŮV ODKAZ

K. K. PÉREZ

TESLŮV ODKAZ

Copyright © 2019 by K. K. Pérez

Všetchna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Jana Michalcová, 2020

Cover © Kreativní bojovníci s.r.o., 2020

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2020

ISBN 978-80-277-0587-0 (pdf)

K. K. PÉREZ

TESLŮV ODKAZ

Pro Ruby Jane

Naše ctnosti a nezdary jsou neoddělitelné, stejně jako síla a hmota. Pokud je oddělíme, člověk přestane existovat.

— *Nikola Tesla*

PROTIKLADY SE PŘITAHUJÍ

„Počkej, nech mě to vysvětlit. *Prosím.*“

Cole ji chytil za holý loket. Toho dne ke konci března bylo tak příjemně, že se Lucy s bundou neobtěžovala. Velká chyba. Cole věděl, že se jí pod jeho dotykem naježí vlasy do pozoru ve stylu šíleného vědce. Metaforicky řečeno.

Lucy ucukla. „Předpokládám, že teď přijde ta chvíle, kdy mi povíš, že to, co jsem viděla, není tak, jak to vypadalo,“ řekla a začala odemykat Marie Curie – svůj spolehlivý bicykl – od plotu, který obklopoval Eatonskou střední. Kéž by se nebesa slitovala a rodiče jí dovolili řídit.

„Ty mě nevyslechneš?“ vydechl frustrovaně Cole. Obešel její kolo, přistoupil k Lucy, obtočil jí ruku kolem pasu a pak jí prsty prohrábl zacuchané černé kadeře. Když jí takto něžně masíroval pokožku hlavy, měla pocit, jako by měl v prstech nějakou magickou moc. Ze rtů jí unikl nepatrný, zrádný povzdech.

Lucy se snažila nastavit kód na číselníku zámku, ale soustředění jako by ji začalo opouštět. Kombinací bylo datum jejich prvního polibku. Samozřejmě, co taky jiného?

Živě si vybavovala každičký detail. Zmáčela si nešikovně celé tričko čokoládovým koktejlem a zrovna se rozhlížela, kudy z Caseyina Bistra co nejrychleji zmizet, když se Cole nahnul přes stůl a sevřel jí pevně ruce. Slízl jí z brady kapku čokolády a pak v ústech ucítla jeho delikátní jazyk.

„Lucy Phelpsová,“ prohlásil. „Chutnáš báječně.“

Lucy Coleovi nikdy neřekla, že to byl její úplně první polibek. Trochu se styděla. Ale nikdo taky nemůže čekat, že by potkala zrovna hromady kluků, když měla až do předmaturnitního ročníku domácí výuku. Mohla být ráda, že jí rodiče po naléhání jejího neurologa nakonec dovolili chodit do normální školy. Získala už dost kreditů na to, aby mohla studovat online kurzy na univerzitě – což byla nesporná výhoda – ale Lucy dychtila po pocitu normalnosti.

„Tak dobře,“ podvolila se Lucy a blýskla po Coleovi pohledem. „Vysvětluj.“

Zámek od kola si strčila do kapsy a otočila se k němu tváří v tvář. Lucy milovala jeho poddajné vlasy barvy lískových oříšků a to, jak pohazoval ofinou dozadu, když byl rozrušený. Zrovna jako teď.

„Jsme *maturanti*, Lucy. Nemyslel jsem, že to bude problém.“

„Nepovažuješ za problém, že prodáváš výsledky zkouškových testů?“ Lucy si vybavila Colea uprostřed chodby, jak rozdává poznámky. „Výsledky, které jsi v první řadě dostal ode mě!“ Trhla sebou, neboť její hlas v tu chvíli dosáhl výšek, které dokážou slyšet snad jen psi.

Cole sraštil obočí. „Megan to nikomu neřekne,“ odpověděl nepřesvědčivě. „Na beton.“

Megan Harperová byla jednou z mnoha dívek, které Colea obletovaly a čekaly, až si uvědomí, že je Lucy naprosto pod jeho úroveň. Cole přišel na Eaton taky na začátku třetího ročníku, hvězda atletiky z Kalifornie s pružným, svalnatým tělem běžce a ležérním vystupováním, která okamžitě zaujala své právoplatné místo na vrcholu školního potravního řetězce. Nikdo nebyl víc vyjevený než Lucy, že jí Cole věnuje čas, natož že ji pozval na rande.

Vzal jí bradu do dlaní a zaprotestoval. „Mezi mnou a Megan nic není.“

Lucy stáhla obočí. Před dvaceti sekundami by ji ani nenapadlo, že by s Megan něco *měl*.

„Nejde o to, že bych *žárlila*, Cole.“ Odtáhla se od něho. „Jenom jsem slíbila, že pomůžu *tobě*.“ Ale neměla to dělat.

Stala se z ní podvodnice. Začalo to pomocí s úkolem z chemie, honorář si vybrala v polibcích, a pak ho nechala, aby jí nakukoval přes rameno při testu z matiky. Neškodné. Ona si vědecké experimenty užívala. Proč by nemohla dělat jeho domácí úkoly? Ne že by Cole nebyl chytrý, byl jen pořád zaneprázdněný atletikou. Tým spoléhal, že na státním šampionátu vytvoří nové rekordy na dlouhé trati, a záviselo na tom jeho atletické stipendium; nebylo fér očekávat, že bude mít na studium čas jako všichni ostatní.

Protiklady se přitahují, říkal vždycky: sexy geek a školní hrdina. Když si ho Lucy poprvé všimla, Cole se zrovna rozvaloval na opotřebované žlutohnědé pohovce v kanceláři studijního oddělení, jako kdyby mu to tam patřilo. Měl dar zapadnout kamkoli, uvědomila si později Lucy. Čekal tehdy na vstupní pohovor, když k vlastní hrůze doslova vpadla dovnitř. Školní brašnou praštila o futra dveří a Cole rychle vzhlédl.

„Jsem Lucy,“ řekla mu, jako kdyby si tím nebyla jistá.

„Cole.“ Odkášlal si do dlaně. „Jsem nováček.“

„Já taky.“

Po tváři se mu rozlil šibalský úsměv. „Pak bude nejlepší, když budem držet spolu.“

„Jako magnety,“ přitakala Lucy, ale v duchu hned protočila panenky. Hned v prvních patnácti minutách oficiální školní docházky – své úplně první – se ukázala jako totální mimoň.

Zasmál se, zmateně, ale ne nevlídně.

„Jo,“ souhlasil Cole tehdy toho mrazivého záříjového dne. „Protiklady se přitahují.“

S otázkou, jak přišel na to, že jsou protiklady, se neobtěžovala.

„Lu,“ zašeptal její jméno a vrátil ji tím zpět do přítomnosti. Upřel na ni ultramarínově modrý pohled jako na střed terče.

Byla to jeho nejrafinovanější zbraň. „Moc si to bereš. O nic nejde.“

Ultramarínová modř: až za mořský obzor, tam ji odnesly Coleovy oči. Vždycky. Zejména tu noc, kdy Lucy slavila osmnácté narozeniny. Další poprvé.

Taková zářivě modrá barva byla výsledkem nespárovaného elektronu. Což byl přesně ten druh nerdích znalostí, které Lucy nasbírala během izolovaného života, obletována rodiči, kteří ji vláčeli po všech čertech, aby zjistili původ jejích migrén a záchvatů – přestože se to nikdy nepovedlo. Fakt, že spousta dalších epileptiků nemá ponětí, co jejich záchvaty vyvolává, Lucy neuklidňoval ani v nejmenším.

Vztah s Colem ji od toho všeho odváděl, od ní samotné, ale... *ale...*

Naklonil se blíž, aby ji políbil. „Udělal jsem to pro nás.“

„Ale, vážně?“ Lucy se zaklonila.

„Maturák. Bude to drahý.“

Jistě, snila o jednéch konkrétních šatech od Neimana Marcuse a barevně sladěné korzáži a o tom všem, ale jak si mohl Cole dovolit naznačovat, že je to z nějakého důvodu její vina?

„Pak tam nepůjdu,“ řekla mu Lucy. „Tohle na mě neházej. Prostě vrať Megan peníze.“

„Nemůžu,“ procedil skrz rty.

„Jasně že můžeš.“

„Nemůžu.“ Odmlka. „Utratil jsem je.“

„Tak rychle? Za co?“ S pohledem stále upřeným do jeho očí pochopila. „Tohle nebylo poprvé. Že ne, Cole?“

Zavrtěl hlavou.

„Jak dlouho? Jak dlouho to trvá?“

Cole pokrčil rameny. „Od Vánoc, asi?“ řekl, jako kdyby si nemohl vzpomenout, kdy ji začal zaprodávat. „Nechtěl jsem ti ublížit.“ Kousal si spodní ret. Přála si, aby neměl tak dokonalá

ústa, přála si, aby nevěděla, jak jsou hebká ani jak chutná jeho balzám na rty.

„Ne, tys jen nechtěl, abych na to přišla!“ řekla Lucy, hlas se jí zlomil.

Nepopřel to. Cole si ji přitáhl blíž, přejel jí nosem škádlivě po spánku a zamumlal: „Omlouvám se. Miluju tě, Lu.“

Lucy se roztrásla a celý svět s ní, na obloze zahlédla záblesky. „Nevyužíváš někoho, koho miluješ.“

„Uklidni se. Víš, že se nemáš stresovat. Nedělá ti to dobře.“

To teda ne. Vyškubla se mu. „Neopovažuj se!“ zařvala, rozžhavená vztekem doběla. „Neopovažuj se ke mně chovat jako mí rodiče!“

Lucy by snesla cokoli kromě tohotohle.

Coleovi se rozšířily oči. Nikdy předtím si před ním nedovolila takhle se rozčítit. Nikdy jí k tomu nezavdal příčinu.

„Víš, co mi nedělá dobře, Cole? Ty.“

Na obloze souhlasně zaburácelo. Lucy vyskočila na kolo Marie Curie a šlapala bez ohlížení plnou parou vpřed. Déšť ji začal zlomyslně zkrápět a maskoval její slzy, jak se zpívá v každém přeslazeném popovém hitu.

Cole za ní neběžel.

Než dorazila domů, byla Lucy promočená, zmrzlá a osamělá.

Jako nespárovaný elektron.

LIBER LIBRUM APERIT

„Jsme tu jen ty a já, Schrödingere.“ Lucy vzdychla, když vyškrabovala do misky konzervu Whiskas, zatímco se jí mourovatý kocour s žalostným mňoukáním otíral o kotníky. Do okna bubnovaly v pochodovém rytmu dešťové kapky.

Když začal Schrödinger příst hlasitěji, Lucy zamumlala: „Už se to nese, už se to nese.“ Uvědomila si, že by se možná měla strachovat o své duševní zdraví – a společenský život – když je v pátek večer doma a povídá si se svým kočičím společníkem.

Alespoň jí Schrödinger neodpovídal.

Ten mourek se k Lucy ve skutečnosti choval líp, než si zasloužila, s ohledem na to, že jej pojmenovala po rakouském vědci, v jehož nejproslulejším myšlenkovém experimentu se do krabice s lahví jedu a radioaktivním nuklidem uzavře neprodyšně kočka, která se tak stane zároveň živou i mrtvou. Lucy podržela svého Schrödingera za ušima a znovu si povzdechla. Živá i mrtvá, přesně tak se toho večera sama cítila.

Už po milionté vrhla kradmý pohled na telefon.

Od Colea stále žádná zpráva, jen jedna od nejlepší kámošky Claudie, která se ptala, jestli se ukáže na večírku plaveckého týmu. Existovala šance, že tam bude i Cole. Cole si nenechal ujít žádnou párty. Ohlušující řev z repráků vyvolával u Lucy migrénu a kvůli lékům nepila, většinou s ním ale chodila, jen aby cítila potěšení z dotyku jeho dlaně v té své.

Ale dnes večer ne. Když nepřišel Cole za ní, Lucy za ním nepůjde ani náhodou. Obzvláště potom, co se vytasil s tím svým „nestresuj se“. Způsob, kterým o ní toho odpoledne zapochyboval, ji rozčilil úplně stejně jako to jeho podvádění.

Nebyla přece žádná skleněná figurka, která by se mohla rozbít.

Schrödinger vibroval celým tělem a žadonil o větší porci. „Nejdřív sněz to, cos dostal,“ pokárala ho. Jejda, Lucy zněla přesně jako její máma.

Otevřela lednici, prohrabávala se v ní a hledala nějakou hříšnou dobrůtku. Normální rodiče by jí nechali peníze na pizzu, ale profesorka Elaine Phelpsová jí předtím, než se odebrala na degustaci vína a sýrů na katedře univerzity, kde učila, připravila kapustový salát s quinoou. Její máma byla chodící encyklopedií spouštěčů epilepsie, a protože existoval určitý vztah mezi potravinami s vysokým glykemickým indexem a záchvaty, nesměla jíst Lucy cukr ani karbohydráty ani nic podobně zábavného.

Oba rodičové s ní jednali jako s odjištěným granátem navzdory faktu, že záchvat neměla už dva roky. Žádné výhrůžky, prosby ani sliby je nepřesvědčily, aby jí podepsali přihlášku do autoškoly. Už jen to, že jí po dvanácti měsících bez příznaků záchvatu povolili kolo, představovalo veliký ústupek. Lucy překvapeně vydechla, když se jí pohled zastavil na plechovce Coca-Coly. Lucyin otec měl pečlivě vybroušený mlsný jazýček. Jak se mu to povedlo kolem matky propašovat? *A teď hurá do cukrového rauše.*

Schrödinger se coural za Lucy, která sebou praštila na pohovku v obýváku a začala projíždět svůj seznam na Netflixu – většinou staré sci-fi filmy. Dost jí šokovalo, že rodičovské účty nebyly odhlášené. Mámin profil byl úplně zahlcený programy stanice History Channel o Římské říši, zatímco tátův byl směsicí stand-up komedií, TED Talks a vědeckých dokumentů.

Než se její otec zaprodal a stal se bankéřem, získal titul Ph.D. v kvantové mechanice. Před pár lety přestavěl garáž na laboratoř, ve které spolu s Lucy prováděli experimenty. Říkal tomu Einsteinova chvilka. Poslední dobou se ale mezi jeho služebními cestami a její přípravkou na vysokou moc času na Einsteinovy chvíly nenašlo. Opravdu jí chyběly.

Lucy přepadl neklid, který neměl nic společného s účinky přemíry cukru. Nervózně dál skrolovala nabídkou filmů.

S Colem se nikdy takhle nepohádali. Nehádali se nikdy. Vůbec.

Při představě, jak si bez ní Cole užívá na večírku, odhodila Lucy ovladač, postavila se a začala přecházet po bytě. Vešla do otcovy pracovny, ve které byl stejný nepořádek jako v jejím pokoji.

Lajdáctví musí být dědičné.

Přejela očima po místnosti a pohled jí ulpěl na zarámovaném diplomu z vysoké školy Gilbert College na zdi vedle otcova stolu – další rodinná tradice.

Na Gilbertu se rodiče potkali a Lucy tam na podzim začne chodit. Sevřela se jí hrud. Měla by být nadšená. Jednalo se o vynikající malou univerzitu s vysoce uznávanou katedrou fyziky a měla by se cítit poctěna tím, že ji přijali. Cítila se tak. Jenže to bylo jen čtyřicet pět minut jízdy od Eatonu.

Rodiče Lucy nedovolili, aby se přihlásila na jakoukoli univerzitu vzdálenější více než dvě hodiny jízdy autem. Do téhle zóny spadal i New York, kde ve společnosti zabývající se rizikovým kapitálem pracoval její otec, rodiče nicméně na Velké jablko uplatnili právo veta, protože tvrdili, že by ji velkoměsto příliš rozrušovalo.

Lačně si lokla koly. Kdyby bylo po jejich, strávila by Lucy celý život zabalená v bublinkové fólii.

Do pracovny vletěl Schrödinger a zasekl Lucy dráčky do lýtka. Když se ta malá bestie dostala do takové nálady, zklidnila ji jen šanta kočičí.

Lucy zabzučela kapsa. Zase Claudie.

Chceš svézt? Nechám tě trénovat :)

Claudie dávala Lucy potají lekce řízení. Netušila, co bude dělat, až se Claudie odstěhuje přes půl země na Chicagskou univerzitu. Claudie bydlela celý život jen pár domů od Lucy. Byla její nejlepší kamarádka – nějakou dobu taky její *jediná* kamarádka – ode dne, kdy ztloukla Tonyho Morelliho, protože Lucy řekl, že má vlasy jako helmu. Bylo to opravdu působivé, zejména když z Tonyho vyrostl nejzuřivější zadák Eatonské střední a Claudie se zastavila na sto padesáti centimetrech. A Tony nelhal. V dětství nosila Lucy venku většinu času helmu pro případ, že udeří záchvat. Ten jediný akt hrdinství – a pro šestiletou Lucy to hrdinství bylo – povýšil Claudii navždy na úroveň přátelství *To-tělo-ti-pomůžu-bez-otázek-pohrbit*.

Schrödinger se začal naříkavě dožadovat pozornosti, zatímco Lucy odepisovala Claudii a omlouvala se z večírku. Nepsala ale dost rychle.

Mourek vyšvihl své mohutné pozadí na stůl a přistál uprostřed nahodile rozházených papírových desek na dokumenty a shodil je na zem. Společně s fotkou téměř bezzubé Lucy v batolecím věku.

„Schrödingere!“ zařvala. Kocourek lítostivě zamňoukal, ale bylo už pozdě.

A protože se proti ní cesty osudu spikly, zaslechla Lucy nezaměnitelný zvuk otáčení klíče ve vstupních dveřích. Skvěle. Pracovna vypadala jako po dopadu bomby.

Lucy padla na všechny čtyři a zoufale se snažila desky posbírat, zatímco její táta volal: „Lucy? Lucy! Jsme zpátky!“ Natáhla se po rámečku s fotkou – sklo samozřejmě prasklo a černá zadní stěna se rozevřela a odhalila prázdnou stranu fotky. Až na to, že prázdná nebyla.

Liber Librum Aperit, bylo vzadu načmáráno.

Díky máminým hodinám latiny to Lucy zvládla rychle přeložit: *jedna kniha otevírá další*. Promnula si nos. V rodině byla

profesorkou antického starověku mamka, ale tenhle rukopis jí nepatřil. Ani tátovi, když už jsme u toho. Divně.

„Co se to tady děje?“

Lucy střelila pohledem po otci, který váhavě postával u dveří.

Už měl povolenou kravatu a pomačkaný oblek. Vypadal vyčerpaně. Zničeně.

„Úklid?“ odvětila, byla to spíš otázka než odpověď, a pokračovala ve snaze nastolit nějaký pořádek v tom chaosu, který Schrödinger rozpoutal.

„Hm, aha.“

Přes tátovo rameno zahlédla Lucy matku s obočím staženým obavami.

„Měla jsi epizodu?“ vyzvídala.

Elaine Phelpsová byla vysoká, blondatá a vznešená. Úplný opak Lucy s černými kadeřemi a šedýma očima. Oplývala tím, čemu Lucy říkala „klášterní vyrovnanost“. Její máma si každý den dopřávala přesně jednu cigaretu. Spíš než jako příklad přetrvávající lidské nedokonalosti vnímala Lucy tenhle zvyk jako to, čím skutečně byl: cvičením sebekázně.

Matčin pohled se zaměřil na všeřikající plechovku koly na podlaze vedle Lucy.

„Varovala jsem tě, že to cukr může spustit,“ pověděla chlácholivým tónem školní učitelky, který v Lucy rozdmýchal vztek.

„To nezpůsobil *cukr*, mami. Byl to Schrödinger.“ Ačkoli ta lstivá šelma se příhodně vypařila.

„Neodsekávej své mámě, Lucy,“ řekl otec přísně. *Žišikriste*. Dva na jednoho, to nebylo fér. „Promiň,“ zamumlala a sklopila oči, aby se vyhnula jeho pohledu. „Dlouhý den.“ Smetla pár desek na hromádku.

Otec přišel blíž a položil Lucy smířlivě dlaň na rameno.

„Já tě chápu, dítě. Já se musím hned ráno vrátit do kanceláře.“

„V sobotu?“ řekla a hlava jí vystřelila nahoru.

Jeho napjatá čelist se uvolnila do unaveného úsměvu. „Pro hříšníky není odpočinku.“

„Viktore, co kdyby sis dal pivo?“ navrhla Lucyina mamka. Přikývl a upravil si bezobroučkové brýle: temné kruhy pod očima ztmavovaly jejich hnědý odstín a bledá pleť byla téměř podobná té upíří. Lucy matka řekla: „Nech ty desky být. Postarám se o ně.“

Nedokázala nepořádek vystát. Pokud by si všimla byť i té nejmenší hnědé tečky na jediném lístku, vyhodila by celou květinovou výzdobu. Nad rámečkem fotografie přimhouřila oči a zeptala se: „Neřízla ses, že ne?“

„Ne. Všechny prsty v celku.“ Lucy natáhla ruce a zatřepala prsty, aby svá slova potvrdila.

Máminy rty se rozlily do trpělivého úsměvu. „Co takhle čaj? Aby ti pomohl s usínáním?“

Spánková deprivace byla dalším možným spouštěčem.

„Ne, díky,“ vysoukala ze sebe na půl úst Lucy. Nezdálo se, že by teď byla vhodná chvíle ptát se rodičů na ten latinský citát.

Jakmile se přemístili do kuchyně, zvedla opatrně rozbitý rámeček, vysunula fotku ven a zkoumala rýhu v modrém pruhu oblohy. Tipovala, že by stihla opravit na počítači škrábanec a vrátit fotku na místo dřív, než by rodiče vůbec zjistili, že je poničená.

Lucy si při odchodu vzala i kolu. Bylo ubohé pokračovat ve vzdoru – ale byla její.

Schrödinger se choulil v klubíčku u úpatí schodiště, oči plné lítosti. „Pěkný pokus,“ řekla. „Žádná šanta nebude.“

Mrskl ocasem.

Když se Lucy vzdálila nahoru do svého pokoje, vířila v ní směsice zklamání a zvědavosti.

Znovu vytáhla telefon.

Její texpektace vyšla na prázdno. *Dobrá.*

Lucy možná není schopná dát do pořádku sama sebe – ani svůj milostný život – ale tuhle zatracenou fotku do pořádku dá. *Liber Librum Aperit*, jen co je pravda.

Uvidíme, kterou knihu otevře tohle.

ZVĚDAVĚJŠÍ A ZVĚDAVĚJŠÍ

Lucy rozrazila dveře do pokoje příliš rychle a zarámovaný plakát s periodickou tabulkou se roztrásl na zdi nad postelí, kterou ještě neustlala. Neustlala ji už od středy. No vážně, jaký to má smysl, stlát a rozestýlat každý den? Lucy argumentovala tím, že stejně jako Schrödingerova kočka může i její postel být zároveň ustlaná i neustlaná. Máma jí to ale nezbaštila.

Lucy sebrala ze židle u stolu podprsenku, kterou tam dřív odhodila, mrštila s ní na postel a sedla si k počítači. Dobře, byla trochu flákač. Kdekoli kromě laboratoře. Tam se cítila nejsvobodnější, tam měla nad sebou největší kontrolu. Věda Lucy vzrušovala víc než cokoli jiného. Dokonce i víc než Cole.

Dopíjela poslední doušky sladké dobroty z hliníkové plechovky, mezitím oskenovala obrázek a spustila matematický software, který jí k Vánocům nadělil Santa. Lucy by jen toho chlápka v červeném oblečku ráda požádala o lepší metodu, jak tvořit kinetické modely. Mohla by taky zhotovit celkem senzační animace trajektorií dělových koulí, aby simulovala zákony pohybu – kdyby se rozhodla, že to udělá.

Na monitoru se objevila bezzubá Lucy. Fotku museli pořídit někdy kolem té doby, kdy prožila první záchvat. Jak moc odlišně by s ní rodiče jednali, kdyby jí nikdy nediagnostikovali epilepsii?

Zatřepala plechovkou od koly – *prázdnó* – a odsunula ji na stranu.

Lucy se naklonila blíž k obrazovce, a protože se škrábanec na fotce táhl převážně přes modrou oblohu, rozhodla se, že nejlepším způsobem opravy bude rozložit obrázek na jednotlivé vrstvy. Lucy rozebírala věci, aby zjistila, jak fungují, ještě dřív, než se naučila mluvit. Toustovače. Vrtulníky na dálkové ovládání. Nic před ní nebylo v bezpečí.

Milovala cokoli, co mělo spojitost s rozebíráním a opětovným sestavováním jakýchkoli přístrojů. Mohla by vyvinout perfektní počítačový mozek, operační systém, který by nikdy neselhal tak, jako selhával ten její.

Prsty se jí rozeběhly po klávesnici a obrázek se rozdělil do čtyř kanálů procesních barev: modrozelené, fialové, žluté a černé – jak je běžně k vidění u většiny tiskáren.

Lucy slétla pohledem k modrozelené barvě. Software používala už dřív k úpravě obrázků z internetových stránek, tvořila vzorce, kterými je zvětšovala nebo zmenšovala ve stylu *Alenky v říši divů*. Jediné, co musela Lucy udělat, bylo vypočítat systém rovnic správně, aby se barevné obrazové body zkopírovaly na poškrábané místo.

Na obrázku určila souřadnice horizontální osy x a vertikální osy y, jako kdyby na čtverečkovaném papíře řešila úlohu z geometrie, a když řadila na monitoru čtyři okénka s kanály barev vedle sebe, zachytily její oči v okénku se žlutou barvou něco podivného.

Téměř tři čtvrtiny fotky pokrývaly neuspořádané mezery. Když se Lucy zaklonila, uvědomila si, že tvoří jakýsi mřížkovitý vzorec. Podobal se Braillovu písmu nebo morseovce, ale ne tak úplně. Zvláštní.

Jedna kniha otevírá druhou. Nemohla by to být třeba nějaká zpráva? Kdosi zatukal na dveře a Lucy nadskočila.

„Mami!“

„Nechtěla jsem tě polekat.“ Mamka natáhla směrem k Lucy ruku s hrnkem. Mátový čaj byl matčin lék na všechno. Lucy měla až příliš vzpomínek na tu čerstvou osvěžující vůni, která

ji probouzela po záchvatech. „Tady máš, říkála jsem si, že si to možná rozmyslíš,“ řekla.

Profesorka Phelpsová nebrala ne jako odpověď. Jaká matka, taková dcera, připustila Lucy.

Natáhla se pozvolna po hrnečku a zakryla matce výhled na počítačovou obrazovku. „Díky,“ pověděla.

„Je všechno v pořádku? Myslela jsem, že budeš venku s Colem nebo Claudií.“

„Ty si přeješ, abych šla pařit?“

„Tak jsem to ne–“

„Já vím, mami.“ Lucy se zazubila a usrkla čaje. „Všechno je v pohodě. Přisahám.“ Nemohla matce samozřejmě vyprávět, jak ji Cole namočil do podvodů ve škole. „Chtěla jsem si dát dneska večer voraz.“

Matka přikývla. „Už se chystáme do postele. Potřebuješ něco?“

„Ne, je mi fajn.“

„Fajn,“ zopakovala. „Moc neponocuj.“

„Nebudu. Zavřela bys, prosím, dveře?“

Matka našpulila pusy a chvíli váhala. „Spi sladce, srdíčko.“

„Vy taky.“ Zhluboka se napila čaje a v hrudi jí začal vířit pocit viny.

Lucyina máma obvykle nebývala přehnaně emotivní, ale výraz *srdíčko* bylo láskyplné oslovení, které si schovávala pro Lucy. Jistě, máma byla příliš ochránitelská a moc ji hlídala, ale jen proto, že jí na Lucy záleželo.

Nicméně jakmile se dveře se cvaknutím zavřely, odložila Lucy čaj na poličku, aby vychladl. Pak si propletla prsty a protáhla paže, až jí zakřupalo v kloubech. Znovu se usadila a zvětšila okénko s kanálem žluté barvy.

Mohly by ty tečky představovat binární kód?

Přelétala očima po monitoru sem a tam. Potřebovala nějakou pracovní hypotézu. *Hmm*. Bubnovala prsty do podložky pod myš.

Kdyby Lucy přiřadila tečkám hodnotu 1 a prázdným místům hodnotu 0, kam by to vedlo? V dalším okně tedy otevřela textový editor a začala přepisovat posloupnost jedniček a nul. Utekla hodina, ale Lucy to vůbec nevnímala.

Spustila program na převod binárního kódu do textu, vložila do něj sloupec čísel a... Nevyšlo to. Hatmatilka.

Možná musí hodnoty převrátit?

Lucy se kousla do jazyka a překopírovala pozměněný text do překladače.

Ještě větší slátanina.

Lucy se zapřela do židle, pak se napřímila a vstala. Pocho- dovala sem a tam uličkou mezi stolem a postelí, až skoro vypálila díru do koberce.

Co jí uniká?

Sundala hrnek z poličky a lokla si vlažného čaje. Promnu- la si oči, podívala se na hodiny. Bylo po půlnoci. Možná by si měla dát pauzu. *Ne*. Vědec uprostřed pokusu nekončí.

Lucy se zachvěla víčka. Znovu se zaměřila na obrazovku a všimla si na bodech něčeho, co předtím neviděla.

Některé tečky měly tmavší odstín žluté než ty ostatní. Mohlo by to mít význam?

Lucy se znovu posadila na židli ke stolu a přihlásila se na fórum pro stavitele počítačů a programátory, na kterém trá- vila hodiny času.

Starbuck01: ahoj noční ptáci, vyzná se někdo v šifrování dat do obrázků?

Lucy se dočkala odpovědi ani ne za minutu.

phlebas: o jaký druh šifrování jde?

Starbuck01: v kanálu žluté barvy u fotky – světlejší a tmavší tečky.

phlebas: koukáš na metadata?

Starbuck01: ne. není to digitální fotka. je oskenovaná.
phlebas: zní to, jako by šlo o klasickou steganografii, ale
s tou jsem se setkal jen u digitálních fotek. promiň.
Starbuck01: nic se neděje

Lucy si stoupla a přetáhla si tričko přes hlavu, aby se převlékla do věcí na spaní. Ty tečky byly jen falešná stopa – něco, co odvedlo její pozornost od Coleova mlčení. Nepotřebovala psychologa, aby jí to řekl. Už na jejich hádku zapomněl? Zapomněl na *ni*? Lucy ucítila knedlík v krku.

Najednou se na panelu objevila nová zpráva.

Lovelace: lidské oči vnímají žlutou barvu nejméně

Starbuck01: cože?

Lovelace: neruším?

Starbuck01: vůbec!

Lovelace: ;-) díky. takže, u fotky bys použila kanál žluté barvy, pokud bys chtěla poslat zprávu, které si nikdo nevšimne

Dokud fotku nerozebere, pomyslela si Lucy.

Starbuck01: a to jde i u oskenované fotky?

Lovelace: proč ne. je to jako QR kód. kdybys fotku vyfotila digitálním foťákem – nebo ji oskenovala – šifrovaná zpráva by se objevila

Starbuck01: to je jako z filmů o špiónech

Kdo by se s tím tak mořil?

Lovelace: nebo je to chytrej marketingovej tah lol, jak přimět lidi, aby se přihlásili na nějakou soutěž nebo tak

Starbuck01: hm. to by mě teda nenapadlo.

Lucyin táta nebyl vůbec typ člověka, který by se nechal napálit nějakou reklamní společností. Nehledě na to, že tohle byla *její* fotka, žádný reklamní poutač.

Starbuck01: a co ty světlejší a tmavší body?

Nohou klepala do plastu pojízdné židle v čím dál horlivějším tempu.

Lovelace: vypadá to jako mřížka?

Starbuck01: jo

Lovelace: ok, takže – pokud má čtverec vpravo vyšší úroveň žluté než ten nalevo, znamená to 0. pokud má čtverec vlevo menší úroveň žluté, pak je to 1.

Aha! Lucy udeřila vzrušením pěstí do stolu, hrnek poskočil. *Sakra*. Poslední, co potřebovala, bylo vzbudit rodiče.

Starbuck01: jak tohle víš?

Lovelace: můžu ti to říct, ale pak tě budu muset zabít

LULZ, vyřukala Lucy odpověď a párkrát se nadechla, aby se uklidnila. Štvalo ji to, ale Cole se ohledně stresu nemýlil. Mohl vyvolat záchvat.

Ale to se už dva roky nestalo, připomněla si Lucy.

Lovelace: profi tip: zkontroluj úroveň žluté barvy ve středu bodů. tam najdeš data

Starbuck01: díky

Lovelace: někdo ti poslal fotku se šifrou?

Lucy se zarazila. Můj kluk, napsala, nebyla si jistá, proč cítila takovou potřebu lhát naprostému cizinci, kterého nikdy nepotká.

Lovelace: ten je ale pozorný
Starbuck01: to jo. díky. dobrou.

Lucy se odhlásila, žaludek se jí úzkostí stáhl. Cole by neměl ani tušení, jak zašifrovat zprávu. Byl „pozorný“? Do dnešního odpoledne si to myslela.

Lucy zavrtěla hlavou, aby se zbavila myšlenek na něj, a zaměřila se ještě pozorněji na kanál žluté barvy. Otevřela nové okno a přepsala tečky podle rady Lovelaceho.

Ťuk, ťuk, ťuk pokračovala její noha o židli.

Když byla Lucy hotová, vydechla, schoulila ramena k sobě a zadala neklidnými prsty binární sekvenci do programu na konvertování.

```
010101000110111100111010001000000101001101100001  
01110000011010010110010101101110011101001101001  
0110000100100000010001110111001001101111110101  
01110000000110100001010010100110111010101100010  
011010100011101000100000010011100110100101101011  
01101110110110001100001000011010000101000110011  
001101000111010001101000001000000110000101101110  
011001000010000000111000011101000110100000101100  
00100000011100100110111101101110110110100100000  
001100110011001100110010001101110000110100001010
```

Zadržela dech, zmáčkla enter a zavřela oči. Jen na okamžik.

Když se Lucy na monitor podívala znovu, spadla jí brada. Nevěděla, co vlastně očekávala, ale tohle určitě ne.

Komu: Společnosti Sapientia

Věc: Nikola

Ulice 34. a 8., pokoj 3327

Přešel jí mráz po zádech.

Společnost Sapiaientia byl název firmy zabývající se rizikovým kapitálem, ve které pracoval její táta.

Lucyino jméno ale rozhodně nebylo Nikola.

Kdo tu fotku tátovi poslal? A proč?

Třicátá čtvrtá a Osmá musí být adresa. Eaton ale nebyl dost rozsáhlý na to, aby v něm značili ulice čísla. Zadala adresu do Googlu. *Bingo*.

Hotel New Yorker přímo v srdci Manhattanu. Vyfotili snad fotku tam? Lucy si ani nevzpomínala, že by tenhle hotel kdy navštívila. Proč by ale měla? Byly by jí tak dva roky, nanejvýš tři.

Nikola.

Proč by jí někdo říkal Nikola? Pokud tedy nemá nějaké zlé dvojče... *Přestaň, Lucy*. Nedávalo to žádný smysl. Také ale nedávalo žádný smysl, aby někdo tátovi poslal fotku Lucy se zašifrovanou zprávou, ve které ji nazývá jinak.

Proč to schovával?

Hlavou jí vířila spousta otázek.

Zívla s pusou dokořán, hodiny v rohu obrazovky pomrkávaly 00:59. *Spánek*. Lucy by se měla vyspat. Zítra bude potřebovat být při smyslech.

Zítra jí bude táta muset pár věcí pořádně vysvětlit.

SMĚLE KUPŘEDU

Lucy vzhlédla k tyrkysově modré obloze poseté hvězdami. Akorát že souhvězdí na ní byla zrcadlově převrácená. Rodina Vanderbiltova, která výmalbu stropu na nádraží Grand Central Terminal objednala, by nikdy nepřiznala, že její malíř návrh popletl. Prohlašovala, že freska zobrazuje nebe tak, jak je vidí bohové, což Newyorčané bez problému přijali, protože se považovali za bohům rovné. Tedy, alespoň takhle to Lucy vypravovala mamka.

Potlačila výčitky svědomí. Na kuchyňské lince nechala vzkaz, na kterém stálo, že je venku s Claudií (Claudii poslala zprávu, aby ji kryla), vypnula aplikaci sledování polohy pomocí GPS, kterou jí do mobilu nainstalovali rodiče (prý pro případ nouze), a šlapala na Marie Curie na eatonské vlakové nádraží.

Lucyin táta vyrazil do kanceláře dřív, než se probudila – školácká chyba – a Lucy byla odhodlaná ho ohledně fotky konfrontovat dřív, než si začne mamka dělat starosti.

Čtyřicet minut na jih se železniční společností Metro-North a byla tady, uprostřed toho všeho, a shlížela na hvězdy.

Tělem jí proudil adrenalin. Takhle troufalá Lucy ještě nikdy nebyla.

Její oblíbenou částí nádraží byla Šeptající galerie. Táta jí její tajemství prozradil během jedné z cest, které sem v dětství podnikla, aby se v newyorské nemocnici opět setkala s nějakým dalším specialistou. Když se postavíte do jednoho rohu

a něco zašeptáte, přeneše se vzkaz přes místnost s rozlohou 2044 čtverečních metrů až do opačného rohu klenby. Táta říkal, že nikdo neví, jestli to tak postavili schválně.

Sevělo se jí srdce. Táta s Lucy tajemství odjakživa sdílel – neskrýval je před ní. Pro tu šifrovanou zprávu na fotografii bude mít nějaké rozumné vysvětlení. *Musí*. Druhá možnost byla... Lucy o tom nechtěla přemýšlet. Vědec se zabývá fakty, ne domněnkami.

Lucy dvakrát zkontrolovala telefon, pokračovala skrz nádhernou hlavní halu ve stylu art deco, vyšla na 42. ulici a hned ji přivítalo kvílení policejní sirény. Masírovala si spánky, protože jí v nich začalo bušit.

„Tohle zvládneš,“ řekla nahlas a napřímila ramena. Holub na ni nesouhlasně zavrtěl hlavou. *Jéžíš*, v tomhle městě kritizují dokonce i ptáci. „Přestaň mluvit sama se sebou.“ *Ach jo!* Udělala to znovu. To na New York nebylo zrovna sofistikované.

Lucy stiskla rty a zamířila do centra. Společnost Sapien-tia se nacházela v kancelářské budově na Lexington Avenue devět bloků na sever.

Bzzz. Telefon v ruce zavibroval.

Vyrazilas do města? Proč?

Kdyby Lucy Claudii pověděla, že čelí všem zrakovým a zvukovým nástrahám Velkého jablka (tak tomu říkala máma) a honí se za sledem čísel, mohla by si její nejlepší kamarádka myslet, že Lucy definitivně přišla i o poslední kolečko v hlavě.

Potřebovala jsem vypadnout. Planetárium, odepsala místo toho zpátky.

Tomu Claudie uvěří. Lucy o návštěvě expozice nazvané *Temná hmota* básnila už dlouho. I tak se ale Lucy pod tíhou lži zkroutila.

OK... Cole se po tobě na večírku ptal. Vypadal sklesle. Co se děje?

Když byl Cole tak zdrcený, mohl jí zavolat, napsat jí esemesku, poslat zprávu na Twitteru. Evidentně si nezlámal

všechny prsty, takže ho nic neomlouvalo. Ne že by Lucy nelá-
kalo zlomit mu je sama.

Nic důležitýho. Vysvětlím ti to později.

Další lež. Jasně že by Claudie hned neutíkala za ředitelem, Lucy se však domnívala, že čím míň lidí o podvádění ví, tím lépe. Tři lidi udrží tajemství, pokud jsou dva z nich po smrti a tak. Lucy se taky cítila hloupě. Zachvátila ji nová vlna zuřivosti, že už kvůli svému klukovi lže i nejlepší kamarádce.

Vyrazila do houfu zákazníků z venkova, svírajících velké hnědé papírové tašky, a za okamžik dorazila ke vchodu budovy s otcovou kanceláří. Natahovala krk, jak očima stoupala do výšky padesáti pater k vrcholku odporudivé věže. Její špičatý vrchol měl připomínat středověké zdivo a to Lucy skoro stačilo k tomu, aby uvěřila, že je v Gotham City.

Pak se opět narovнала.

Carpe diem. Není to moudro, které šíří poradci a absolventi v projevech už od úsvitu věků?

Než by si to mohla rozmluvit, rozhodla se Lucy užít dne, vkročila do elegantní, mramorem obložené vstupní haly a přistoupila k recepčnímu pultu.

„Eh, dobrý den. Pracuje tady můj táta. Ve Společnosti Sapientia. Musím ho vidět.“

Muž kolem čtyřicítky v obleku námořnické barvy vzlédl od sportovní rubriky v novinách. Měl tmavě hnědou kůži a přátelský úsměv.

„Jak se jmenujete?“ zeptal se.

„Lucinda Minerva Phelpsová,“ pronesla formálně. *No ty krásó.* Proč uvedla druhé jméno? Nesnášela ho. Minervu vám přiřknou, když se vaše matka v práci zabývá antickou poezií.

Muž se nepatrně usmál. „Phelpsová? Dcera doktora Viktora Phelpse?“

„Z masa a kostí,“ odvětila Lucy a rozpačitě se usmála. Pak ji přepadla znepokojující myšlenka. Co když se s teorií o zlém dvojčeti nepletla?

„Obávám se, že jste ho právě minula.“

„Opravdu?“

„Před patnácti minutami naskočil do taxíku na letišti
J. F. Kennedyho.“

Na letišti?

„Aha,“ řekla Lucy. Proč se táta nezmínil, že jede na další
služební cestu? „Víte jistě, že to byl doktor Phelps?“

„Bohužel jo. Jeho výběr v basketbalový lize je hroznej,“
pověděl muž se smíchem a ukázal na sportovní rubriku. Povy-
táhl obočí a řekl: „Táta nevěděl, že přijedete?“

„Ne, eh, chtěla jsem ho překvapit.“ Pokrčila rameny, aby
zamaskovala nervozitu. „A on překvapil mě.“

„Smůla. Co mu zavolat?“

„Zavolám. Díky.“ Lucy se sklíčeně otočila na patách a vyšla
ven na ulici. Nepřítomně zírala na projíždějící vozidla.

Vlastně nebylo zcela neobvyklé, že táta všeho nechal
a naskočil na letadlo, jenže zrovna dnes to Lucy trápilo. Jela
do města zbytečně. Lucy mu mohla zavolat, samozřejmě, jen-
že tohle nebyl rozhovor, který by chtěla vést po telefonu.

Potřebovala se dívat tátovi do očí.

Někdo se opřel do klaksonu a Lucy sebou šklubla. Zatařala
pěsti.

Možná, že její výlet nemusel vyjít úplně naprázdno. Fotka
obsahovala koneckonců ještě další vodítko.

Třicátá čtvrtá a Osmá: New Yorker Hotel. Byl jen asi kilo-
metr a půl daleko.

Lucy sklouzla pohledem ke vstupu do metra na opačném
rohu ulice a slyšela, jak jí v hlavě jede jako kolovrátek matči-
na litanie ohledně možných spouštěčů záchvatu. Jenže tou-
žila po odpovědích a chtěla je hned. Svítilo slunce, takže
Lucy mohla jít klidně pěšky. Otevřela v telefonu mapu a vra-
cela se k nádraží Grand Central, pokračovala kolem stanice,
dokud nenarazila na Třicátou čtvrtou ulici, a pak se stočila
na západ.

Byla tak zaměstnaná sledováním vlastní modré tečky na mapě, že ji málem minula: Empire State Building. Lucy si povzdechla.

Zírat nahoru s připitomělým úsměvem byl hloupý zvyk turistů, nemohla si však pomoci. Dopolední slunce osvětlovalo špičku na vrcholu tak, že zářila jako naleštěné stříbro. Další povzdechnutí. Romantička v Lucy si to vykládala jako maják, signální světlo, které do města láká všechny neohrožené snílky.

Prásk!

Lucy dopadla na chodník, náraz zmírnila levou rukou a rozřízla si dlaň o úlomek skla. Telefon v ruce dostal největší nápor její váhy.

„Hej, bacha, paní!“ vztekal se nějaký klučina na skateboardu v přepici Yankees otočené kšiltem dozadu.

Paní? Vypadala Lucy jako *paní*? Bylo jí osmnáct, ne třicet pět!

„Ty si dávej bacha,“ zavolala na něho Lucy, ale ten spratek byl už dávno v trapu, ujížděl po Páté Avenue.

A její telefon byl rozflákaný na padrtě.

Sakra. Sakra. Sakra.

Nebyla to Lucyina první potíž s mobilními telefony. Sužovala ji neexistující životnost baterky a přetížení sítě – přesto zůstaly telefony většinou v celku. Rodiče to jednoduše přijmou jako další důkaz její neohrabanosti.

Běž domů, dobíral si ji zrádný hlásek. *Tohle místo není pro tebe.*

V Lucyině hrudi kypěla zuřivost. Došla až sem, teď to přece nevzdá. Otřela si zakrvácenou dlaň o kalhoty a pokračovala dál kolem městských bloků, které vedly k řece Hudson.

Když došla na Osmou Avenue, tyčilo se Lucy před očima mnoho věží poskládaných jedna na druhou jako kostičky z lega, podle architektury se zdálo, že pocházejí ze stejné doby jako budova otcovy kanceláře a Empire State Building.

Co bylo na hotelu New Yorker tak výjimečného? Nemohlo to být prostě tak, že má táta nějakou aférku, že ne?

Existoval jen jediný způsob, jak to zjistit.

Lucy přešla ulici, taktak se vyhnula taxíku, který uhaněl, jako by závodil ve formuli Indy 500, a pohltil ji vír vyčerpaných turistů, kteří se v hotelu přihlašovali a odhlašovali, vozíků se zavazadly a vriskajících dětí. Znovu si promnula spánky a důkladně prozkoumala vstupní halu. Obdivujíc pozlacený strop a monumentální křišťálový lustr, zařadila se Lucy do fronty před recepcí. Snažila se neposlouchat pár ze Středozápadu před sebou, který se dohadoval kvůli přemrštěné ceně lístků do divadla.

Kam to táta letěl? přemítala Lucy. Věděla o tom máma?

„Můžu vám nějak pomoci?“

Proud jejího vědomí přerušil podrážděný hlas. „Eh, dobrý den,“ odvětila Lucy. Nepostřehla, že pár už odešel.

„Dobrý den.“ Recepční byla žena mezi padesáti a šedesáti s odbarvenými plavými vlasy nalakovanými skoro až ke konečkům, přespříliš vytrhaným obočím a úšklebkem, který prozrazoval, že nemá čas ztrácet čas.

Lucy nepřemýšlela o tom, co řekne, ale „3327“ jí z pusy vyletělo dřív, než se stihla zastavit.

Recepční zvedla tenkou linku obočí. „Teslovo apartmá?“

„Tesla? Jako to auto?“ Lucy nakrčila nos. Je tu Elon Musk častým hostem?

Žena věnovala Lucy zběžný pohled. „Tesla jako Nikola Tesla, ten známý vynálezce, který bydlel v pokoji 3327.“ Hlas jí sršel opovržením.

„Správně.“ Lucy o něm pochopitelně slyšela, ale...

„Moment,“ vyhrkla a žaludek jí udělal kotrmelec. „Jmenoval se Nikola?“

„Jak jsem řekla,“ pověděla recepční nezaújatě a Lucy silou vůle zapudila napětí, putující jí od ramen ke krku. Věděla, že po něm na důkaz úcty pojmenovali elektromobily, zapomněla

ale jeho křestní jméno. Mohl by Nikola ve zprávě odkazovat spíš na Teslu než na Lucy? To ale pořád nevysvětlovalo, jak to souvisí s tátou.

„Chtěla bych se do toho pokoje podívat, pokud to nevádí,“ řekla.

Recepční krčila nos, zatímco bušila do klávesnice. „Teslovo apartmá je k dispozici. Jak si přejete platit?“

Platit? Lucy měla v peněžence padesát babek, ale pochybovala, že by to stačilo.

„Mohla bych se tam jen porozhlédnout? Zjistit, jestli bych si ho chtěla v budoucnu zarezervovat?“ Odmítala se nechat ženou s prapodivným obočím zastrašit. „Můj otec má ve městě často jednání,“ dodala. Jo, to znělo věrohodně.

Recepční naklonila hlavu, široce se usmála a s potěšením řekla: „Ne.“ Pak se zadívala přímo skrz Lucy na postarší ženu za ní. „Jak vám mohu pomoci, madam?“

Lucyiny tváře zalila červeň. Raději po tom nekompromisním odbytí ustoupila k řadě výtahů, aby zvážila své možnosti. POUŽIJTE PŘÍSTUPOVOU KARTU hlásal nápis všetečně.

No bezva. Lucy se do toho pokoje dostat musela. Potřebovala pochopit spojitost mezi svým tátou a dávno zesnulým vědcem.

Periferním viděním zahlédla Lucy hotelového poslíčka, jak pomáhá nějaké početné rodině se zavazadly do výtahu, a v náhlém vzplanutí kuráže vletěla přímo do jejich středu. Už ji navovalo hrát pořád podle pravidel, neustále žádat o svolení, nikdy nevystoupit z komfortní zóny.

„Do třicet trojky, prosím,“ zavolala, když se dveře výtahu klouzavě zavřely, odhadovala, že se pokoj 3327 bude nacházet na třicátém třetím patře.

Uběhla dlouhá chvíle. K Lucyině úlevě švihl poslíček s mrmláním kartou a zmáčkl tlačítko.

Zběsilé bušení jejího srdce zpomalovalo.

Co by se tak strašného mohlo stát?

PŘEKRÁSNÝ NOVÝ SVĚT

Výtah zazvoněním oznámil, že Lucy dorazila do cíle.

Jako každý správný vědec přijala, že žije ve vrtošivém vesmíru, ale cokoli v Teslově apartmá nalezne, by mohlo ten její převrátit naruby. Zatímco Lucy váhala, začaly se dveře se svištěním zavírat.

„Třicáté třetí patro,“ řekl poslíček s náznakem podráždění v hlase a vymrštil ruku, aby zakryl čidla. Dveře se znovu kodrcavě otevřely a Lucy se zachvěla.

Buď statečná, Lu.

„Díky,“ zazněla její nesmělá odpověď, když se prodírala k východu z výtahu skrz nabručenou rodinu, zřejmě trpící pásmovou nemocí.

Poslíček jí ledabyly popřál „Příjemný pobyt“, zatímco se dveře znovu zavřely, a oni pak pokračovali v cestě vzhůru.

Lucy vkročila na ohyzdný hnědý koberec. Kosočtvercový vzor stačil na to, aby se jí zatočila hlava. Vážně pochybovala o tom, že by si pobyt tady užila.

Zatímco si dodávala odvahy, rozhlížela se po chodbě. Všude bylo ticho, vyjma hučení výtahových šachet.

Slídění nebylo zrovna Lucyinou specialitou – v městečku Eaton se nedělo nic, co by za pátrání stálo – takže k téhle situaci přistoupí stejně jako ke svým pokusům. Krok jedna už splnila tím, že získala přístup do třicátého třetího poschodí, krok dva byl dostat se do pokoje.

Najednou ucítila na jazyku chuť jahod.

Tohle se teď *nesmí* stát. Lucy *nemůže mít* náběh na ložiskový záchvat uprostřed chodby v hotelu na Manhattanu. Od doby, kdy v nose či ústech cítila něco, co nebylo skutečné, uplynulo nachlup osmnáct měsíců a dvacet jedna dnů. Od té chvíle, kdy jí neurolog předepsal nové léky. Lucy znala přesné datum, protože si vedla vlastní podrobné záznamy. Začala se svými Mozkovými deníky, když jí bylo osm (proto taky ten nápaditý název), poskytovaly jí zdánlivý pocit kontroly.

Lucyiny příznaky se nikdy zcela neshodovaly se žádným obvyklým typem epilepsie, to jí ale neodradilo od toho, aby se nepokusila postřehnout něco, co doktorům uniklo.

U linie vlasů se jí zaperlil pot. *Zvládneš to*. Znělo to téměř přesvědčivě.

Lucy pokládala systematicky jednu nohu před druhou. Kvůli bílým stěnám a koberci barvy koňaku působila úzká chodba jako tunel: cesta do středu země. Jak kráčela chodbou, pachut jahod se milosrdně vytrácela.

Dveře pokoje 3327 byly ozdobeny mosaznou destičkou.

Teslovo apartmá.

Do lesklého kovu zasadili dvě černobílé fotografie. Z první shlížel kníratý muž kolem třicítky, výrazně hranaté líce vedly ke rtům, pozvednutým v sotva znatelném posměšku. Jeho výraz naznačoval, že *na rozdíl od vás* přišel na kloub jakési vesmírné záhadě.

Na druhé fotce, nalevo od rytiny čísla pokoje, sršely blesky kolem obrovitánské válcové cívky. Záblesky se ve vzduchu svíjely jako chapadla nějaké gigantické mořské příšery. Takové, se kterou by bojoval kapitán Nemo.

Zde žil od roku 1933 až do své smrti roku 1943 srbský vynálezce Nikola Tesla, sděloval nápis na plaketě.

Lucy si důkladně přečetla seznam Teslových úspěchů vytepaných do mosazi. Objevil princip střídavého proudu, vynalezl i motor a generátor na střídavý proud. Nemluvě o tom, že zpracoval projekt elektrárny u Niagarských

vodopádů a nechal si patentovat bezdrátovou telekomunikaci. Jaká je souvislost mezi Teslovými vynálezy a tatkovou firmou?

Společnost Sapia investovala hlavně do začínajících firem s novými technologiemi. Prohledávala svět ve snaze najít dalšího Steva Jobse, pracujícího ve sklepě v Kuala Lumpur nebo Johannesburgu. Všechny Teslovy získané patenty byly jistě už dávno zastaralé. Zemřel ještě dřív, než začala studená válka.

A proč by někdo převáděl do šifry adresu, která je veřejně známá? Obzvláště na Lucynu fotku?

Musela se dostat na druhou stranu dveří.

Lucy zakroutila koulí na dveřích. K otevření potřebovala další hotelovou kartu. Kdyby si s sebou vzala na ochranu místo pepřáku paralyzér, mohla by usmažit obvody. Plácla dlaní do plakety a zklamaně zaklela.

Kroky. *Kruci*. Napjalo se jí celé tělo. Blížily se. Snažíc se dýchat tak klidně, jak šlo, nacpala se Lucy mezi zárubně protějších dveří a zkoušela posoudit, jestli tenhle roh stačí k tomu, aby ji zakryl.

Deset sekund. Dvacet. Třicet.

Pokojská kolem ní protlačila úklidový vozík. Šťastnou náhodou měla žena na uších mohutná sluchátka, vlnila se do rytmu, jak to člověk dělá, když ho nikdo nepozoruje, a zároveň zůstávala očima přilepená k obrazovce telefonu. V režimu autopilota nabrala hrst miniaturních toaletních potřeb, zaparkovala vozík, mávla kartou a vmanévrovala svůj zdroj obživy přímo do ložnice o pár dveří dál.

Vydechni. Lucy klesla ramena.

Pokojská si jí nevšimla, nechala však přes držadlo vozíku viset univerzální pokojovou kartu, Lucy ji měla přímo před očima. Napadlo ji spojení „snadná kořist“.

Opravdu Lucy zvažovala to, co zvažovala? Vloupání by její přihlášce na vysokou dodalo štávu. Lucy si vzala příklad

z Colea a vrhla se k úklidovému vozíku, čapla kartu a máchla s ní před snímačem dřív, než stačila pomyslet na následky.

Uši jí zalilo uspokojující cvaknutí, když se dveře odemkly. Lucy mrštila kartou směrem k vozíku. Ta dopadla neslyšně na koberec. Dostatečně blízko. Snad si bude pokojská myslet, že jen podlehla gravitaci.

Lucy mrkla očima po Teslovi, otočila klikou a vešla. Stejně najde kulový.

ZLATÉ KLÍCKY

A taky že Lucy nic nenašla.

Mezi průsvitnými záclonami se táhl proud světla, který apartmá rozděloval na dvě poloviny. Interiér tonul v záplavě béžové barvy – od sametového křesla přes závěsy až po pelest postele – ze které přímo řvalo korporátní pozlátko, na tom ale nebylo nic podezřelého. Ložnice bez smítka by však bezpochyby potěšila její matku.

Zaplavila ji vlna zklamání.

Co čekala, že najde? Že bude na zdi přišpendlená tajemná pavučina z rudých nití, které budou propojovat fotografie a novinové výstřižky?

Lucy se s povzdechem proplížila k oknu. Rozhrnula závěsy a přitiskla nos na sklo, zvenku na něj rozčileně zapleskala křídla vyplašeného opeřence. Holub jí před odletem věnoval pronikavý pohled. *Zrádné krysy s křídly.*

Dole pod ní plynul proud žlutých taxíků a Newyorčanů v nepromokavých kabátech, pádicích odhodlaně k cílům svých cest. Dokonce i tady nahoře cítila Lucy hukot a cvrkot města až v morku kostí. Pohled jí zabloudil k průčelí stadionu Madison Square Garden a ke korintským sloupům na okázalé budově, které jí připomínaly řecké chrámy, než se zase usadil na věži, kde se King Kong postavil naposledy na odpor.

Neochotně se pohledem vrátila na panoráma města.

Žádná záhada se nekonala. Ano, bylo divné, že Lucyina fotka na tátově stole ukrývala nějakou zprávu, odkaz na Nikolu se ale zjevně netýkal jí.

Týkal se Tesly.

Třeba byl ten obrázek jen nějaký test. Nějaká forma zkoušky šifrovacího programu, který Společnost Sapiientia financovala. Lucyin táta by bez názorné ukázky do ničeho neinvestoval. Až se táta vrátí ze služební cesty, prostě se ho zeptá.

Ačkoli, své balancování na hranici světa zločinu z toho raději vynechá.

Ohlédla se přes rameno, aby naposledy kradmo pohlédla na siluetu Manhattanu. Čas vrátit se k pečlivě naplánovanému programu. Celá tahle eskapáda splnila svůj účel tím, že rozptýlila Lucy po hádce s Colem, Lucy ale nemohla pořádkem chodit kolem horké kaše.

Když se Lucy odtahovala od závěsů, zahlédla v zorném poli něco, co se zbytkem praktického kancelářského vybavení neladilo.

Na stole vedle okna stála lampa. A ne jen tak ledajaká lampa. Měla starožitný, mosazný podstavec, který by se hodil spíš do stylové viktoriánské kavárny Cozy Café na hlavní ulici v Eatonu. Na plochem držáku si nehověla klasická žárovka ani stínítko. Místo toho tam vratce balancovala velká skleněná koule. Lucy by si ji mohla snadno splést s křišťálovou koulí, kdyby se uvnitř nenacházela měděná cívka.

K podstavci byla připevněná další destička, podobná té na dveřích.

Tento prototyp elektrické žárovky patřil samotnému Nikolu Teslovi. Po pokusech reaktivity vysokofrekvenčního proudu a vzácných plynů stvořil plazmovou lampu.

Lucy základnímu principu plazmové lampy rozuměla. Něco podobného už viděla v přírodopisném muzeu. Kousla se vzrušením do rtu, jako to dělávala, když se dostala do poslední fáze probíhajícího experimentu.

Plazma vzniká vháněním reakčního plynu nadupaného energií, je jedním ze čtyř základních skupenství hmoty a tvoří většinu vesmíru, hvězdy i Slunce. Kdyby Lucy do okolí koule